Η γεωργική επανάσταση VI

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 07.03.2023

– Έτσι εγινήκανε τα κράτη που ηξέρουμε εμείς σήμερα και μαλώνουμε κράτος με κράτος και κάνουμε συμμαχίες Ατλαντικές, Συμφώνου Βαρσοβίας και τα λοιπά, εμείς κι εσείς, και μακελεύεται ο κόσμος και δε βρίσκει ησυχία. Διότι μετά εγινήκανε πολλές Συμφερουπόλεις, μετεξελισθείσαι εις κράτη. Και εξηγήσαμε τι είναι τα κράτη. Αυτοί που τρώνε τον άμπακα και που σου τσουτσαίρνουνε, νομίμως, μέχρι και το μεδούλι.

Τώρα κοίτα να ιδείς. Όλ’ αυτά εγινήκανε στην ονομασθείσα αργότερον Εύκρατη Ζώνη. Εκεί που ο καιρός είναι καλός, όλο το χρόνο. Μεσοποταμία, Ινδία, Κίνα, Κεντρική Αμερική, Βόρεια Αφρική, Μεσόγειος. Από κει εξεκίνησε ο σημερινός κρατικός πολιτισμός. Τρομάρα του!

Πιο ψηλά και πιο χαμηλά ετρώγανε βελανίδια ή μπανάνες. Οι περί το κέντρον τση Γης πρωτοπροοδέψανε. Και Πυραμίδες εχτίσανε και Παρθενώνες και Ταζ Μαχάλ και Σινικά Τείχη και ιερά Μάτσου Πίτσου κι εντρυφήσανε και εις τα γράμματα και εις τας τέχνας. Επήγανε ομπρός.

Εδιακριθήκανε οι Έλληνες. Σελλοί, τρελοί. Άνευ αντιρρήσεως. Επήρανε τη συσσωρευθείσαν γνώσιν και τση εδώκανε μία και την επήγανε εις ύψη δυσθεώρητα. Μέχρι τα σήμερα πολλοί ούτε που τήνε καταλαβαίνουμε κι αυτήνε και τη φιλοσοφία της κι ούτε πρόκειται να τήνε καταλάβουμε εις τον αιώνα τον άπαντα. Όπως και τη τεμπεγιά της (μεγάλο δικαίωμα το «βαργιέμαι» και περικαλώ να συμπεριληφτεί στη χάρτα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων), το δε βαργιέσαι αδερφέ και το φιλότιμό της. Ανεσίσταγο σόϊ, απρόβλεφτο, απρογραμμάτιστο. Ικανό για το μεγαλύτερο καλό αλλά και για το κακό. Έχει όμως το φιλότιμο στο τσεπάκι του. Έχει ΤΙΜΗ! Και την

αγαπάει τη Τιμή του. Ξέρεις τι είναι ν' αγαπάς τη Τιμή σου;
— Να μη ξεφεύγομεν όμως εις περιττούς προλόγους. Περικαλώ!
— Μάλιστα και ευχαριστώ που με επαναφέρατε εις την τάξιν. Επί της ιδικής μας Συμφερουπόλεως, το λοιπόν.
Κάπως έτσι εγίνηκε η αρχή. Όξω από την Συμφερούπολη, πολλοί επερνάγανε από τα μέργια τους, κι από δούλους, να!, μύρμηρο. Οι δούλοι αλλάξανε τα πάντα όλα. Μέχρι κι ο τελευταίος πολίτης (μεγάλος τίτλος) είχε δούλους. Ετρώγαν' όλοι καλά και δε δουλεύανε. Δουλεύαν' οι δούλοι, αν και η Αϊσά επέμενε και τσου δώκανε προνόμια, λόγω προελεύσεως. Και ψωμί πρωΐ και βράδυ. Τσου συμπονούσε, δικοί της ήτανε, αλλά εκοίτανε και για τη πάρτη της και για το μιτσόνε που εξεσπούρδιζε. Να γίνει Άναξ σα και το πατέρα του εσκεφτόντανε. Και να του δώκουνε και το Μετάλλιο τση Περικνημίδας που δε το δώκανε του μπαμπά του. Δαρείο τον έβγαλε. Τ' όνομα του δικού της μπαμπά. Αλλά τση βγήκε λαπάς. Αργότερα γι αυτόν.
Από τα οροπέδια του Παμίρ εξεκινήσανε κάτι φυλαί και δρόμ' επήρανε, δρόμ' αφήκανε και μερικοί εφτάκανε εις τι μέρος όπου εφύετο η φαιδρά πορτοκαλέα. Είχανε κι ονόματα. Δωριείς, Ίωνες, Αιολείς, Αχαιοί. Εκατάπιανε τσου γηγενείς, μέχρι και τσου Πελασγούς και τσου Μινωΐτες, κι εστρογγυλοκαθήσανε εις ον χώρον σήμερον κατέχουν κι ακόμα παραπάνου. Ξύπνιοι και δουλευταράδες, καλοπερασάκιδες και περίεργοι επί τση περιέργειας αλλά ανάλογα με τα φεγγάργια. Εκάμανε και τι δεν εκάμανε. Κι επειδής ο τόπος τους ήτανε μιτσός και περιορισμένης καταναλώσεως, απλωθήκανε. Εις αποικίας. Προς άγραν πελατών.
Πρώτ' απ' όλα το ρίξανε στο εμπόργιο. Να κονομήσουνε. Αλλάξανε και τας αποθήκας.
— Άντε ρε, που θα μαζώνουμε τα στάργια σας να μας τα τρώνε οι μποντίκοι… Εδώ εις το Λαύριον βγάνουνε εν σπάνιον μέταλλον.
— Τι είναι το σπάνιον;
— Είδος πολυτελείας, είδος εν ανεπαρκεία. Όπως τ' άλευρα που πήρανε τ' απάνου τους δεκαπέντε τακατό και δε μου πρσσεύουνε να κάμω πίτα. Όπως αι Σπάνιαι Γαίαι, απαραίτητοι δια τα κινητά. Σπάνιον είναι τ' ασήμι. Και ως εκ της σπανιότητος, πολύτιμον και συλλεκτικόν.
— Εις το Παγγαίον βγάνουνε χρυσόν.
— Ακόμα καλύτερα. Έχεις κύργιε ασήμι; Έχεις χρυσόν;
— Όχι.
— Είσαι τενεκές ξεγάνωτος.
— Μάαα…
— Μάξις και ξερός. Αυτά έχουν' αξία.
— Ποιός το λέει;
— Η Τράπεζά μας. Δε μαζώνει άλλο στάργια. Τι να τα κάμει; Μαζώνει χρυσόν και άργυρον που δε πιάνει και πολύ τόπο. Ο κόσμος πάει μπροστά. Σιγά που θα μου δίνεις τέσσερεις κατσίκες για ένα βόδι. Πού να το βάλω κοτζαμάν βόδι; Σώνει η ανταλλακτική οικονομία, εδώ μεθαύριο θάχουμε μπιτ κόϊν. Πού ζιείς;
— Μμμμ…, κάτι δε μ'αρέσει. Εγώ θέλω να σου δίνω και να μου δίνεις. Εκ του άλλου κι ο άργυρος κι ο χρυσός δε τρώονται. Τρώονται;
— Έχουν' αξία.
— Ποιός το λέει αυτό;
— Ήμεις! Το κράτος!
— Τιμώ το κράτος σας, ξεφτελισμένοι. Σας είδαμε επροχτές που εκείνο το καλόπαιδο με το τέθριππο όχημα επήρε αμπάριζα ένα σωρό κόσμο εν μέση οδώ και κλαίανε μαύρο

δάκρυ μανούλες και μανούλες. Ούτε επιδέσμους δεν είχατε.
— Θα αποδωθούν αι ευθύναι. Και τον υπεύτυνον θα τον εξοστρακίσομεν. Να πάει αλλού. Τόσες αποικίες έχομεν. Το λένε όλα τα κανάγια στο Πρώτο Σάρτο. Αυτοί δε ξέρουνε; Οι Πρωτοψάρτες;
— Κι εσείς δεν εισάστενε υπεύτυνοι; Δε τον αφήκατε το λεγάμενο να κόβει βόρτες με το τέθριππο εντός του πλήθους και εκτός ΚΟΚ;
— Ο υπεύτυνος του Κώδικος Οδικής Κυκλοφορίας θα εξοστρακιστεί κι αυτός.
— Εις Άργος Ορεστικόν;
— Προσωρινώς εις τας Στήλας του Ηρακλέους, να κάνει το τροχονόμο εις τον μέλανα αλευρώδη που τα σακάτεψε, ο άθλιος, τα μήλα των Εσπερίδων, κι έχουμε μείνει από χυμό και βιταμίνη σε. Δε βλέπετε τη τελεόραση που λέει την αλήθεια; Τι; Όλοι το Ράδιο Αρβύλα βλέπετε;
— Και μετά;
— Θα βάλει υποψηφιότης. Αβανταδόρικη, διότι μας εχρειάεται το επώνυμον.
— Για να ιδούμε…